

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

CERTAMEN S. APOSTOLI ONESIMI, DISCI
PVLI SANCTI APOSTOLI PAVLI PRINCIPIS

Apostolorum, ex Simeone Metaphrasie.

FEBRVA. 16.
Sic enim ha-
bent Mar-
tyrologia,
Romanū,
Beda, V su-
ardi & c.
Ephc. 6.

Acertatur seruire quoque genus, agnitum propter pietatem, quando fide contritis diaboli stimulis, malum seruum, qui a domino defecit, falsa circumdatum potentia arguerit. Qui enim liberalibus moribus seruitutis tristitiam submiserit, inuenitur dominus exitiosi demonis, qui tyrannis delectatur, conuenienter ei, quod dicit diuinus Apostolus, succinctus lumbos in veritate, & indutus lorica iustitiæ. Tale quidem enim Romæ factum est, quæ creditur esse prima & maxima omnium ciuitatum, quæ sunt in orbe terrarum: cum satanas quidem amplio rem suam rabiem in seruos Dei extendisset, Seruator autem noster Iesus Christus germanis suis famulis latenter suas explicasset gratias. Multiplices enim demonum machinationes, variè celestibus consumebat auxilijs, & mentem eorum, qui ad ipsum accedebant, faciebat robustiorem infania minantium: nunc quidem par spiritali, gratiæ Apostolicæ coronis, in quas non cadit interitus, redimens aduersus cultum simulacrorum: nunc autem efficiens, vt principes Romani Senatûs à delicijs discederent & diuitijs, propter meliorum desiderium.

Onesimus
filius Ro-
mæ ad tri-
bunal.

Colof. 4.

Sed cum oporteret genus quoque seruire superare tyrannidem exitialium demonum, ne aduersus seruum bonum videretur conseruus se extollere, in altum elata superbia, ducitur beatus Onesimus ad tribunal Romæ, Tertullo tunc Præfecti vrbis obtinente potestatem: qui communem quidem quandam induerat potestatem aduersus Christianorum genus, iussis tyranni ad pios persequendos excitatus: duplicatum verò suum odium in hunc virum iustum aperuit, quæ laude ei danda erant, trahens ad vituperationem. Quoniam enim diuinis & pudicis doctrinis vxorem eius, qui videbatur ei frater, docuerat continentiam, & veræ & viuificæ in Deum fidei memoriam eius animo impresserat, sanctum quidem vocabat præstigiatorē: adulterum autem eum, qui decreta temperantiæ moderato animo prædicabat. Hic est enim Onesimus, qui Apostolicis decoratur testimonijs. Hic est, qui theologicæ & veræ Pauli linguæ persuasit, vt literis pro eo intercederet apud Philemonem dominum suum. Hic est, qui seruilis necessitatis tristem humilitatem, pijs moribus & bonis actionibus ad mentem excitauit liberam. Hic est, qui inutilem quotidianam vitæ decepit deceptionem, & suis in Apostolos ministerijs, ad pietatis altitudinem totum seipsum extendit: quomodo eos, qui legunt, docent literæ ad Philemonem, quæ apertè sic habent: Rogo te pro meo filio, quem ego genui in vinculis meis, Onesimum aliquando tibi inutilem, nunc autem tibi & mihi utilem, quem misisti. Tu autem eum, hoc est, mea viscera, accipe: quem ego volebam apud me retinere, vt pro te mihi seruiret in vinculis Euangelij. Sine tua autem sententia nihil volui facere, ne tuum bonum esset veluti ex necessitate, sed voluntarium. Fortasse enim propter eam à te separatus est ad tempus, vt cum reciperes æternum: non amplius vt seruum, sed supra seruum, fratrem dilectum, maxime mihi. Quanto autem magis tibi in carne & in Domino? & quæ deinceps sequuntur.

Onesimus,
Pauli & fi-
lius & fra-
ter.

Atque sufficerent hæc quidem, quæ per tot laudes procedunt, ad aperiendum thesaurum bonorum, quæ aderant Onesimo. Non sunt enim adulatoris, nec falsa alicuius testimonia, sed Præconis veritatis, qui functus est munere Apostolico. Eodem ergo vocat & filium & fratrem: filij quidem appellatione, sui in eum amoris ostendens magnitudinem: per fraternitatem autem, æqualem ei conseruans honorem in Deum fidutiæ. Qui præsentia enim sua leuauit vincula, & tristitiam exhilarauit consuetudine, & corporalibus ministerijs Apostolici corporis alleuauit labores, quomodo non viatico pietatis onustus erat, peruenturus ad talem finem doni, in quod non cadit interitus? Atque hunc quidem, qui sic animam in Dei pietate præclare exercuit, ieiunio autem & orationi corpus assuefecit, vt in stadio pietatis incorruptionis corona aduersus malignum apertè redimiretur, tunc adductum ad tribunal Tertulli cum Romulo adiutore & Papia spiritali commilitone, interrogauit Tertullus, dicens: Quis es? Respondit Onesimus: Christianus. Dixit

Dixit autem Præfatus: Cuius conditionis? Respondit: Olim quidem famulus, ut est consentaneum, hominis: nunc verò gratus seruus boni Domini & Seruatoris nostri Iesu Christi. Dixit Præfatus: Et quænam est occasio tuæ tam facilis in alienum dominium translationis? Dixit Onesimus: Cognitiq; veritatis & odium cultûs simulacrum. Dixit Præfatus: Quanto precio fuisti translatus in tam nouum dominium? Dixit Onesimus: Dei filius Iesus Christus, precio suo sanguine empto meo interitu, me transtulit ad incorruptionem, quemadmodum scriptum est: Sciens, quod non corruptibilibus auro aut argento redempti estis à vana vestra conuersatione, tradita à patribus: sed precio suo sanguine, tanquam agni immaculati Christi.

Onesimus
sistitur Pre
fecto, & illi
preclare re
spondet.

1. Pet. 1.

Dixit Præfatus: Quamnam hanc vanam conuersationem vestrâ annuncient scripturæ, ostende rebus ipsis accommodans. Dixit Onesimus: Adulterium, quod propter paucas cupiditates ad infinitum supplicium alit suos operarios. Auaritiam, quæ propter nullum bonum armatur in proximum. Præstigias, quæ cohabitant cum demonibus & sunt inuentrices spectrorum, & sunt radices vniuscuiusque insidiarum. Arrogantiam, quæ per nouam mentis agitationem, in immensum elata est fastum aduersus potentiores. Inuidiam, quæ Cain cum multis alijs docuit esse fratricidam, & in ijs, qui ipsam possident, perniciosas seminavit cogitationes. Maledicentiam, linguam effrenatam, quæ tanquam nubem quandam, in omnes extendit irrisionem. Simulationem, veritatis inimicam & amicam diaboli, & quod est hebes ad amicitiam, & velo pretenso est absconditum, pusillanimi vitium, inferens errantem mentis conceptionem: per quod Euam quoque, ut arbitror, supplantauit malignus. Iram, maledicti inuentricem, malarum autem plagarum effectricem, & vulnerum procreatricem, & matrem cædis. Ebrietatem, quæ cohabitatur cum intemperantia, & est foror voluptatis, & inuentrix turpis sermonis, aliena à bona cogitatione: quæ est indecora & habitu & oratione, & dissoluit decorem eorum, quæ sunt secundum naturam.

Vana con
uersatio
quid sit, ex
plicatur.

Gen. 4.

Gene. 3.

Post hæc autem omnia, quæ materialis & mundanæ constitutionis est cisterna, & eorum, quæ dicta sunt, mater, idololatriam: quæ quidem est fundamentum fornicationis, magistra veræ Dei ignorationis, inuentrix egestatis, rationis animæ occæcatio, architecatrix suavis deliciarum titillationis, aliena ab honestate: quæ cum Domino pugnat vniuersorum, & aggreditur excindere terminos veri Dei cultûs: quæ est dux mortis & ministra draconis, esca malorum, virtuti contraria, fugiens incorruptionem, & prædicans interitum, & circa terram & tartarum proponens spem ijs, qui ad ipsam intuentur, amica sanguinis, duxque & princeps inuidiæ: quæ Dei ignoracione illaqueat eos, qui sunt simplices moribus: quæ tenebrarum quidem & vmbra est germana conciliatrix, à lucida autem gratia est aliena: quæ laqueis inhonestæ actionis constringit eos, qui ipsi seruiunt: quæ est argumentum turpis & blasphemii sermonis, quæ ad vanam exercet gloriam eos, qui sunt ei dediti: quæ est operatrix saltationis, cupiditatis carnalis conciliatrix: quæ canos senis probro afficit & ignominia, ad indecoram tibiam iubens saltare eum, qui est consistentis ætatis: quæ honestatem excindit virginitatis, per indecoram capillorum solutionem: quæ eas facit scænicas, quæ domi sunt honestæ, pudori dedicatæ: quæ ferro & ense suos dies festos commiscuit: quæ animalium immunditijs & sanguinis effusionibus annunciat sordes suæ impudiciæ: quæ eas, quæ honestè celantur, partes corporis, turpiter publicat in media ciuitate: quæ viri aperit pudenda, & quæ non fas est, indicat mulieribus: quæ masculi excindit naturam, ad cultum effœminati dæmonis: quæ sua effecit mysteria ex cædibus & adulterio & puerorum amoribus: quæ instar cymbæ in maximis fluctibus varijs modis agit mentes hominum: nunc quidem venenatos serpentes gustare suos mystas adhortans: nunc autem docens ea, quæ diuelluntur, coli ab ijs, qui diuellunt: quæ alijs piscem renunciat: quæ alios adhortatur, ut aliorum deos comedant: quæ bouem sacrificat, & bouibus offert holocausta: quæ oui ouem sacrificat: & eundem efficit & deum & bestiam: quæ homini mactat hominem, & eadem facit pro sanitate: quæ inanimis animata offert ad sacrificium, & sculpto lapidi mactat hominem, qui factus est ad Dei imaginem: quæ fordida animalia & malas escas rationis expertibus fraudibus in deos retulit: quæ est turpia efficiens dedecus, & muscam ex verme habet principium sui ortûs. Quid enim opus est dicere, quod vel cepe diuinum honorem tribuit idololatria, ab animalibus ad materiam inanimam variè transiens deceptionibus, ut summa cæcitate ho-

Idololatria
quot malo
rum causa
sit & conse
ciliatrix.

Gen. 1.

minum ignorantiam deducat ad inferos? Ità etiam fecit lapidem vt Deum honorari, & lignum, partim quidem colere iussit profanis legibus: partim autem edixit, vt in ara vreretur ad manifestam probationem impiæ mentis eorum, qui ipsi parent.

Cùm hanc ergò, per tot absurda procedentem, impiam idololatriam effugissem, & eius malitiæ satellites forti animo conculcasssem, veluti ex maris tempestate perueni ad portum pietatis, ancoris cymbam substantiæ mei corporis in tuto & stabili loco faciens quiescere, nempe vita nulli culpæ affini, fide in Deum, & charitate in proximum. In his enim vtrisque, simul coniunctis, credimus contineri vniuersam mentem doctrinæ cælestis. Quamobrem te quoque, adhortor, ô Tertulle, amoris in fratres legem volens extendere, dimittas quidem has omnes, quæ sunt ad tempus, visionis suauitates, & instar somnij sensum citò prætereunt: celeri autem mente decæterò accedens ad vniuersorum inspectorem & opificem Deum, & errorem quidem soluas: fide verò fias saluus, & vt scriptum est, venias ad agnitionem veritatis. Nō enim deletatur Deus morte eius qui offendit: sed pœnitentia eorum, qui accedunt, abstergit præcedentia scelera. Dixit Præfectus: Videris non solùm metu tormentorum repressus, nolle venire ad sacrificandum, sed etiam nos ad tuam trahere deceptionem. Dixit Onesimus: Neque tua probabilis oratio, ô aliene à veritate, etiam si secum adferat persuasionem, neque tua tantum possunt tormenta, etiam si ea efficias terribilia, vt in spe futurorum bonorum non perseuerem per ea, quæ à te mihi offeruntur. His & quæ sunt huiusmodi, hactenùs agitatis, Præfectus quidem beatum Onesimum cum ijs, qui cum ipso erant, tenebrosâ iubet tradi custodiæ & afflictionibus, quæ producunt dolorem tormentorum, vt singulorum probrorum ac pœnarum illatio, ad impietatem traduceret eius fidem. Ille autem iustus, vt qui iam esset amplexus delicias, quæ sunt in paradiso, magis latabatur ijs, quæ in ipsum facta fuerant, non secùs ac aurum, quod per ignem & vitionem efficitur magis probatum ad suâ purgationem.

Cùm ergò afflictio in carcere producta fuisset ad totos decem & octo dies, extrinsecùs quidem affluens populus, magis corroborabat beatum ad veram in Deum fidem: Tertullus autem studens quod fiebat reprimere, sub prætextu clementiæ, eos expellit è ciuitate. Onesimus verò cum Apitione, strenuo in vero Dei cultu commilitone, cùm peruenisset Puteolos, non cessabat viuificam prædicare gratiam ijs, qui accedebant. Cùm complures ergò hoc modo venissent ad agnitionem veritatis, ægrè fert quidem Tertullus id, quod factum fuerat, & ad immensam iræ speciem, vt est verisimile, armatur à dæmone. Huius autem satellites, quorum manibus impia fuerat cura commissa, sanctorum manus lignis affixerunt, in dorso eos torquentes, & in hoc habitu Præfecto, cædem spiranti, sanctos ad tribunal adduxerunt. Tertullus autem venenatis diaboli furoribus agitated, rursùs interrogauit, toruo adpectu se putans territum beatum Onesimum: Quid te mouit, inquit, ô ferro & igne digne, vt meâ clementiam in immensam tibi reconderes fidutiam, & malū malo, vt videtur, addens, deinceps ad inexorabile in te intenderes supplicium? Dixit Onesimus: At ego existimabam te decæterò effectum amatorem meliorum, mihi quoque concessisse potestatem, vt docerem, vt per omnes absq; vllò impedimento currens gratia, nullum eorum, qui crediderant, redderet expertem doni Dei. Hæc lepida verba, tanquàm dicta per ludibrium, accipiens Tertullus, iussit beati corpus vehementer extendi à quatuor, & virgis cædi per ignominiam strenuum athletam pietatis.

Cùm longum autem tempus, dum hæc fierent, prætercurreret, & ligna quidem sanguinem & carnem corporis simul attraherent, pia autem illa anima magis corroboraretur ex desiderio bonorum, quæ expectantur in cælis, minabatur Tertullus se corpus eius esse membratim dissecturū, nisi vellet sacrificare. Ille autem vir fortis, & propter pietatem planè inexpugnabilis, cùm suam mentem tanquàm murum aliquem validum opposuisset tormentis, erat immutabili sententia, ne omninò quidem propter minas suam inclinans fidutiam & loquendi libertatem. Postremò ergò, cùm totum corpus disruptum esset tormentis, & vidisset Tertullus eum iacentem supinum, iubet eius tibias & femora confringi: & sic coronam incorruptionis consummatus beatus Onesimus à Deo accipit ad bonorum remunerationem 15. Calendas Martias.

Quædam autem mulier, quæ erat ex genere Imperatoris, cùm thecam construxisset ex argento, in ea imposuit reliquias martyris, ex sua in sanctum memoria, æternorum

Summa totius scripturæ diuinæ.

1. Tim. 2.

Onesimus in carcerem conijcitur.

Multos conuertit ad Christum.

Cæditur virgis atrocissimè.

Corpus eius in theca argentea reponitur.

rum bonorum sibi mercedem comparans: Quam detur nobis omnibus consequi, gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi, cum quo patri cum sancto spiritu gloria, potentia & honor, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIUM S. IULIANAE VIRGINIS ET
MARTYRIS, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

TIAM ciuitatum pulcherrima, Nicomedia, inquam, cum, ^{16. FEBRVA.} qui impiè imperauit, Maximianus lubenter in ea degeret, erat dedita cultui idolorum. Ex ea ergò vir quidam ducens originem, nomine Eleusius, qui erat vnus ex senatu, & amicus quidem Imperatori, amicus autem dæmonibus, despondet puellam specie formosam, genere claram, moribus probam & laudabilem, temperantiam sibi maximè vendicantem, & scientem eam esse suum ornamentum, & quod est omnium maximum & perfectissimum. in Christum magnam pietatem possidentem, etsi ex parentibus ad hoc non bonam haberet occasionem. Nam ei quidem erat pater, eque & amicus gentilibus, & Christianis inimicus inexpugnabilis. Mater verò erat in confinio vtriusq;, nempe & gentilium erroris simul & pietatis, & neutri tribuens plus, quàm alteri. Sed non sic honestissima Iuliana, (hoc enim erat nomen puellæ) sed videns cælum, terram, aërem, mare, ignem, quærebat eum, qui ea est fabricatus, & per ipsa, quisnam esset, valdè prudenter didicit, sapientem Paulū habens magistrum. Inuisibilia enim eius, inquit, à creatura mundi operibus intellecta conspiciuntur. Propterea ergò dicebat: Vnus est Deus verus, & eum oportet adorare. Alios autem nunquam deos dixerit Iuliana, neq; cultum & honorem eis tanquam dijs tribuerit. Hęc dicebat, & verbis conuenientia efficiebat opera. Atq; ab alijs quidem curis abstinebat: His verò tribus suam vitam dispertiebat, orationi, & templis Dei, & lectioni sacrarum scripturarum: & sic totum transiegit tempus, quod fuit inter sponsalia.

Iulianę vir-
ginis præ-
clarę doctes.

Rom. i.

Cum autem Eleusius vrgeret & properaret ad nuptias, hæc sapiens, & quæ acrem illum amatorem potens erat depellere, ad eum mittens, Noli, inquit, te parare ad nuptias, sciens fore, vt me non sis aliter ducturus, nisi prius Præfecti munus acceperis ab Imperatore. Hęc dicens, apertè ostendebat se talem habere scopum, vt si ille quidem non pareret, aut fortè etiam non posset, hæc non imbecilla ei esset occasio ad repellendas Eleusij nuptias. Sin autem eum ad hoc haberet morem gerentem, & qui id assequi posset, secundò aliquid ei imperaret, cui si paruisset & id fecisset, & illam in seipsum erat lucraturus. Sin verò non paruisset & hæsitasset, & se primùm, deindè eius quoquè perderet nuptias. Quòd autem talis esset eius scopus, mox ostendet oratio. Nam ille quidem, quoniam captus erat summo eius amore, cum omnem mouisset lapidem, & plurima pecunia emisisset magistratum, mittit ad puellam, significans & se ei sponsum euasisse clariorem, & iam postulans nuptias. Illa verò (necessariò enim aperit, quòd animò agitabat) Dicite, ait ijs, qui missi fuerant ab Eleusio: Hęc quidem rectè se habent: tu autem nisi meum Deum adoraueris, & quem ego colo Dominum, tu quoq; tuum esse fueris confessus, quare aliam, quæ tecum habitet. Hoc enim est vel solum Iulianæ fundamentum, & qui non eadem, quæ ego, opinatur, vadat ad aliam. Atque illi quidem renunciarunt: ille verò fuit ira commotus, & cum patrem eius accersiuisset, omnia narrauit, & verbis quoquè adiunxit minas.

Cum autem hæc ille audisset, qui erat ipse quoquè deditus gentilium falsæ religi-
oni, non minori, quàm ipse, furore percitus, & rem resciuisset non solum præter spem, sed etiam præter opinionem, dolore quidem afficitur vt pater, irascitur verò propter nouam religionem: & statim cum domum venisset, primùm quidem nihil asperum nec acerbum dicit virgini, dubitans nè sic magis eam incitaret ad constantiam: sed iucundè potiùs & paternè, Dic mihi, inquit, filia charissima, & grata lux meorum oculorum, quanam de causa egrè fers nuptias, & repellis Præfectum? Illa verò, veluti in auribus quodam percussa stimulo: Desine, inquit, pater, iuro enim meam spem, Dominū meū Christum, si non prius fuerit meæ opinionis, neq; erit mearum nuptiarum particeps.

Pater Iulianę
neq; idolola-
tra, valdè ei
succeser ob
religionem.

Quid

Constantia
virginis.

Quid enim fuerit hoc aliud, quàm corpore omninò coniunctos, esse hostes animis? Non tolerabilis ira patrem inuadit, & Desipis ne, inquit, & amas tormenta? Tormenta dixi? Per maximos deos Apollinem & Dianam, feris & canibus tuum corpus obijciam deuorandum. Martyr verò, Quid cunctaris? inquit: veniant canes, veniant ferae, atque adeò multae mortes, si fieri possit, pro vna. Lætabor enim, sæpè pro Christo moriens, & accipiens multas remunerationes. Rursus autem ille callidus generosam virginem variè inuadens, terrorem statim relinquit & asperitatem, & ad primam viam reuertitur, cum & paternum desiderium & hinc religio ex æquo cum distraherent, & vt se in omnem partem verteret, efficerent. Et ideo persuasione & blanditijs eam rursus studebat inducere.

Pater eam
in carcerem
tradit.

Cùm autem illa quidem minimè cederet, ille verò pergeret esse molestus, martyr aliquid aliud loquitur, quod plenum erat fiducia & loquendi libertate: Nunquid tu quoq; eris, dicens, tuis dijs similis, aures quidem habens, minimè autem audiens? Non hæc tibi dicens paulò antè, iusiurandum quoq; intuli, nihil mihi rei fore cum Eleusio, si non priùs ei persuasum fuerit, vt Christum adoret? Postquàm eam pater audiuit sic dicentem, eam tradit in custodiam. Deindè eum eam noctu rursus accersuisset, faciebat periculum, num tempus aliquid detraxisset de eius constantia. Postquàm verò rursus exclamauit generosa, Non sacrificabo idolis, non adorabo sculptilia: Christum solum adoro, Christum colo: vbi vidit apud eam nihil efficere blanditijs & minas, accessit ad periclitandum ea, quæ sunt grauiora: & cum plagas inflixisset, non quas paterna dimensa est misericordia, sed quas tumentis animo largiebatur: deindè eam tradit sponso, vt ea vteretur vt volet.

Afficit verberibus.

Traditur
sponsa Præfecto.

Cùm ergò contempto sponso contemnentem sponsam liceret iudicare, vt qui ralem suscepisset magistratum, ipse quidem primò astuabat animo & fridebat dentibus. Postquàm autem ea fuit introducta ad tribunal, & formæ pulchritudine omnium in se conuertit oculos, illius quoq; ira eius specie obtunditur, & iram mitigauit cupiditas, & tanquàm qui meditatus esset dicere omnium iucundissima & mollissima, Crede mihi, dicebat, ô mulierum suauissima, & cum meas elegeris nuptias, liberare ab acerbis tormentis. Quòd si etiam nolis dijs sacrificare, nos tibi nullam vim adferemus: tu solum mihi annue nuptias. Ad hæc martyr Christi, Neque vlla nos, inquit, oratio, neque tormentum, non ipsa deniq; mors persuaserit tibi priùs coniungi, quàm tu factus fueris mei Christi partium, & consummatus fueris eius diuino baptisate. Sed hoc quoquè faceremus, ô charissima, inquit Præfectus, nisi graue ab Imperatore nobis immineret periculum. Si enim tale quid veniat ad notitiam Imperatoris, non solum honore, sed cum ipso vita quoq; priuabit. Deindè tu quidem, inquit illa virgo præclara, hunc mortalem, & qui est ad tempus, regem, & qui est dominus tantum corporis, non etiam animæ, times: ego autem immortalem & Dominum omnium regum, & qui omni spiritui & animæ dominatur, nihilifaciam? & matrimonio coniungar cum ijs, qui ipsum afficiunt iniuria? An non tibi esse videtur iniuria, si quis è tuis seruis accedens, amicitiam inièrit cum tuis hostibus, & cum eis inièrit matrimonia? Nè ergò fallaris, neq; vtaris ambagibus, arbitrans fore, vt tu me persuadeas. Sed si velis quidem, ipse quoquè ad Deum meum accede. Sin minùs, at tu me interfice, manda igni, cæde flagellis, trade bestijs, vtere quomocunq; volueris. Tu enim es mihi abominandus, & tuum matrimonium est societas cum inferis, & sepulcrum positum in oculis.

Præclara
vox sanctæ
virginis.

Durissimè
S. virgo flagellatur.

Hæc cum audiisset Præfectus, & igni ignem addidisset, ignem iræ, igni amoris, totus ignis apparebat, & furore agitabatur. Talis enim est amor, si fuerit contemptui habitus. Et propterea graue tormentum intulit egregiæ illi virgini. Id verò erat eiusmodi, vt à quatuor loris extensa, aridis quidem nervis, viridibus autem viminibus ipsa diu à multis verberaretur. Vbi autem defessi quidem erant illi, qui verberabant: ei verò puniçio erat potius confirmatio eorum, quæ dixerat, vt quæ nihil omninò ostenderet muliebri nec illiberale, iubens lictores cessare Præfectus, Sed hæc quidem, inquit, ô Iuliana, sunt initia & proœmia tormentorum. Tu autem ex his de alijs quoquè capiens coniecturam, accede magnæ Dianæ sacrificatura. Sin minùs, postquàm passa fueris, scies omninò te de rebus tuis non bonum cepisse consilium. Illa verò ægrè ferens, quòd putaret se posse ei persuadere: Fac, inquit, ô tu planè stulte & amens. Nam me habebis magis paratam pati, quàm tu sis paratus facere. Cùm sic dixisset, acerbioris orati.

orationis pœnas luit grauiſſimas, ſuſpenſa quidem capillis capitis, magna autem diei parte pendens, adeo vt propter violentam extenſionem auulſa quidem ſit pellis à capite, vultus verò ſit valdè perturbatus, & ſuper frontem tracta fuerint ſupercilia. Prefectus ergo etiam poſt ſupplicium verba rursùs adhibuit, ei ſpem præbente amore, & vt id, quod valdè veller, expectaret perſuadente.

Postquàm autem ille multa dicens, viſus eſt inahiter canere, & ad cor quidem nihil dicere, foris autem ſolùm aures implere, moleſtia rursùs affectus eſt impius: & rursùs conſequenter præclaræ martyri adhibita ſunt tormenta. Iuſſit enim laminas ferreas valdè candentes imponi eius axillis & lateribus. Deindè lateribus quoq; alligari manus, & aliquod aliud ferrum tranſadigi per media eius femora, & ſic colligatam vel potiùs conſixam, abduci in carcerem. Illa verò cum & tam acerbum pertuliſſet ſupplicium, & abducta eſſet in carcerem, humi iacens, Domine Deus meus omnipotens, clamabat, qui es inuictus in potentia, qui fortis in operibus, aufer à me has afflictiones, & ab ijs, qui me circundant, libera doloribus, vt Daniele à leonibus, vt tres pueros, & Teclam ab igne & beſtijs. Pater meus & mater mea dereliquerunt me: tu autem Domine nè receſſeris à me: ſed quomodo olim quoq; fugientem Iſraëlem per mare conſeruãſti, mari verò inimicos eorum obruiſti: ita nunc quoq; me ſerua. Eum autem, qui aduerſus me bellum gerit, confringe rex inuictè, & per eum, aduerſarium, & qui nos conatur ſupplantare, ſatanam.

Cùm preces adhuc eſſent in labris, ad eam accedit, qui ſub adſpectum non eadit, omnium hoſtis & inimicus, ſimulans ſe eſſe angelum Dei: Grauiſſa, dicens, ô Iuliana, & valdè grauiſſa & planè intolerabilia aduerſus te Præfectus parauit ſupplicia. Tu autem ſolummodo cum te eduxerint è custodia, accurre & ſtatim ſacrifica. Neq; enim ſuſtinebis ſuppliciorum nimiam acerbicatem. Illa autem, Et quiſnam tu es? rogauit. Malignus verò, Sum, inquit, Dei angelus: & quoniam is magnam tuſ ducit rationem, mittit me ad te, magnificiens vt tu pareas, & non corpuſ tuum multis tormentis intereat. Ignoscet enim tibi, ſi parueris, cum ſit benignus, propter multam carnis imbecillitatem. Perturbatione & terrore martyr propter hæc fuit plena. Nam eius, qui apparebat, videbatur quidem forma angeli: conſilium autem apertè inimici. Cùm ergo valdè & miſerabiliter ingemuiſſet, & lachrymis implèſſet oculos: Domine mi, inquit, omnium, quæ ſunt, effector: quem ſolum quidem laudant virtutes cæleſtium, horret verò aëreorum multitudo dæmonum: nè me deſpexeris, quæ propter te ſum paſſa: nec mihi prætextu ſalutis, malignus amarum aliquod temperet poculum: ſed oſtende mihi, quiſnam ſit, qui hæc dicit, & qui ſe fingit tuum eſſe famulum. Dixit, & ſtatim exaudivit is, qui inuocabatur, & vox extitit calitùs: Conſide Iuliana: ego enim ſum tecum. Eum autem apprehende, (do enim tibi aduerſus eum vires) & ex eo diſce, quiſnam ſit.

Sic preces vox quidem eſt conſecuta, vocem verò miraculum. Statim enim ſoluta quidem ſunt vincula: cecidit autem ferrum à femoribus. Illa verò hūmo ſtatim exurgit, & ſit ſui iuris: & cum ſic ſoluta eſſent illius vincula, vinctus videbatur is, qui apparuerat. Quem cum martyr ſtrenuè tanquam ſeruum comprahendiſſet, qui grauiſſa perpetraverat, duxit ad examinationem, dicens: Quiſnam es, & vnde, & à quo miſſus? Illi autem (validum enim, quod ſub adſpectum non cadebat, vrgebat flagellum) coëgit verum dicere, cum eſſet omninò amicus mendacij: & omnia ſimul recenſet, eum, qui miſerat, quòd ſcilicet eſſet ſatanas: ſe, qui miſſus fuerat, nempe quòd eſſet primus ex eius dæmonibus: cauſam, quòd per ipſam malignus magnum vulnus acceperat. Præterea, quòd ipſe eſſet ille ipſe, qui Eua olim pernicioſum dedit conſilium, & ad fratris eadem Cain incitauit, & qui induxit parricidium, qui ſuggeſſit Nabuchodonofori, vt excitaret ſtatuum, Herodi puerorum occiſionem, Iudæ proditionem & deindè laqueum. Ego, inquit, etiam lapidationem moni aduerſus Stephanum: aduerſus Petrum autem & Paulum, illius quidem capite demiffò in terram crucifixionem, huius verò enſe interceptionem. Poſtremò ego ſum, qui perſuaſi Hebræis, vt eſſent cultores idolorum: Solomonem autem ſapientem inſatuaui, & effeci nefariorum amorum ludibrium.

Hæc poſtquàm audiuit Iuliana, aliud quoquè fecit admirabile. Alia vincula & plagas impoſuit dæmoni. Omninò autem is etiam, qui abſq; his, ineuitabilibus illum conſtrinxit vinculis, & effecit vt teneretur manibus, non eſt incredibile eum procurariſſe, vt vinculis rursùs ligaretur à ſancta, & ſentiret plagas. Atque ille quidem admirabiliter

Suspenditur diu capillis capitis.

Vritur laminis candentibus.

Dan. 6. & 5.

Exod. 13. & 14.

Diabolus sub angeli specie ei apparet.

Apprehedit dæmonem.

Gen. 3. & 4.

Dan 3. Matt. 2. 26. & 27. Act. 7.

Ligar & verberat dæmonem.

ter grauem dolorē sentiebat, & rogabat, vt solueretur à vinculis, & relaxaretur à plagis. Quoniam verò non soluebatur, deslebat calamitatem, Hei mihi, dicens: Quid de me fiet? Quò fugiam? Multos quidem decepi: multis autem intuli afflictiones, & multorum fui causa malorum, carcerum, publicationum, plagarum, cōflagrationum, exiliorum, & postremò mortis acerba. Sed nullus eorum me omninò superauit. Hęc verò tanquàm mancipio etiam vincula imposuit, & plagas incussit, & me detinet. Sed ò pater & princeps noster, quomodò non cognouisti id, quod erat euenturum? Quomodò misisti? Quomodò ignorasti hoc malum inexpugnabile, quòd virginitate nihil sit excelsius, & martyris precibus nihil fortius?

Cùm verò is sic examinaretur, misit Præfectus, qui Iulianam educeret è carcere, si modò ea viueret. Illa ergò ducebatur: malus autem dæmon ab ea tractus, sequebatur. Martyr verò stetit ante Præfectum, primam seruans pulchritudinem, & perindè ac si nihil mali sustinisset, neq; in obscuro carcere inclusa fuisset: sed perindè ac si fuisset in thalamo, & benè & lautè curata fuisset & accepta. Dixit autem Præfectus: Dic mihi, inquit, Iuliana, Quando & à quo has didicisti præstigijs: & quanam arte ità contempsisti tormenta, vt nullum serues eorum vestigium? Ars quidem, inquit, ò Præfecte, nulla est: sed diuina quadam & inefabili potentia, quæ non solum te, sed patrem quoquè tuum satanam pudore affecit, me verò ambobus effecit potentiorum, nempe & tuo furore & improba illius arte: sic hęc quidem Christus vestras vires eneruauit, illic autem tibi & tuo patri & vestris asseclis ignem parauit terribilem, & tetrum tartarum, & tenebras, & vermem, & quæ nec mente potest aliquis comprehendere, nec persequi oratione.

Cùm ignem audisset Præfectus, ignem contra ipsam parauit, qui est ad tempus scilicet, & extinguitur. Accendit itaq; fornacem lignis & sarmentis, & qualibet materia, quæ facile potest vri & igne consumi. Vbi autem vehementer arsit, præclaram virginem in eum iniiciunt. Illa verò ad Deum intuebatur, & lachrymas emittebat ex oculis, & hæ partuæ guttæ, fluuios imitata, ignem extinxerunt. Maximo itaque sunt obstupesci miraculo, totus populus Nicomediensum, & viri numero circitèr quingenti, vna voce & mente exclamauerunt: Vnus est Deus, Vnus, inquam, Deus, qui est Deus martyris Iulianæ: Ipsum nos quoq; colimus, & gentiliū cultui renunciamus. Veniat enis, veniat ignis, veniat quæuis alia mors & cuiuscunque generis. Atq; eos quidem statim accepit enis, cùm sic iussisset Præfectus, nullo relicto, qui non fuerit in Christo consummatus. Eiusdem quoq; exitus fuere sociæ centum & triginta mulieres: Neq; enim viris visæ sunt inferiores, quòd attinet ad pietatem.

Adhuc autem ira feruens Præfectus, iubet Iulianam rursus iniici in leberem, multo igne bullientem. Diuina verò gratia eum propemodum effecit martyri lauacrum laborum, non autem qui membra liquefaceret & dissolueret: Ijs verò, qui circa ipsum ministrabant, Chaldaicam aliam fornacem. Nam cùm repente erupisset lebes, & circumcirca tanquàm ab aliqua machina esset effusus, admirabiliter & præter opinionem perdidit eos, qui circumstabant: & cùm eos iuste punisset, & stultis ostendisset experientia, qualis in ipsos, & qualis apparuerit in martyrem. Cùm sic fuissent consumpti lictores, Præfectus non tulit quod acciderat, neq; omninò tolerandam reputauit calamitatem. Quod autem eum præcipuè malè habebat, erat, quòd nec potuit quidem vnam superare puellam. Quod verò fuit indicium eius egritudinis, vestem quidem suam lacerauit: multa autem verba in suos deos emisit præ dolore. Cùm ergò supplicia inferens, nihil proficeret, ità magis videns martyri crescere constantiam, fert in eam sententiam, vt ense mortem subeat.

Procedit autem rursus quoq; tentator, qui ab initio ad martyrem accesserat satanas, & longè plura passus quàm faciens, & procul stans, (adhuc enim timebat, & plagarum meminerat) eius morte gaudebat, & ad eadem incitabat lictores. Cùm autem virgo illa fortis eum toruis adspexisset oculis, ille, Hei mihi, clamans, me fortè vult rursus apprehendere manibus, euanuit. Et ille quidem cùm multi adessent testes, metum sic confessus, aufugit: Gloriosa verò victrix Iuliana, tanquàm non ad mortem duceretur, sed potius ad solutionem mortis, ambulabat alacri vultu, lætis oculis, & animæ internam exprimens voluptatem, cum ijs, qui cum ea ambulabant, multum differens, & persuadens, nullum esse neq; ex bonis præsentibus preciosius, neq; ex tristibus validius dile-

Mittitur S. virgo in fornacem.

500. viri credunt in Christum, & occiduntur.

Item foeminae 130.

Dan. 3.

us dilectione in Christum. Hęc dixit, & factis ipsis obsignauit, quę dixerat. Postquam enim fuit in eo loco, ubi oportebat eam accipere consummationem, primũ quidem se erexit ad orationem, deinde & collum inclinauit ad eadem, eandem seruans animi lætitiã, & nihil omninò triste ostendens. Itã victoria insigni ei caput amputatur.

Mulier autem quędam, nomine Sophia, fortẽ fortuna tunc transiens Nicomediam, & ad magnam vr̄bem proficiscens Romam, illas sacras secum accipit reliquias: easq; domum portans, excitat martyri templũ dignum eius certaminibus. Paulò post excrandus quoq; Eleusius meritas luit pœnas. Nam cùm in mari nauigantem sœui quidam venti deprehendissent, & ingentem tempestatem excitãssent, ipsam quidem nauem vnã cum viris in mari submergũt. Cùm alij autem omnes essent submersi, ipse vt maiorem acciperet calamitatem, à mari quidem seruatur: in quendam verò locum defertum abijcitur, & fit miser cœna canibus.

Tale fuit Iulianę martyrij stadium, & talis pro Christo finis eam est consecutus: quę Eleusio quidem desponsa fuerat circa nonum annum ætatis, Christi autem fuit sponsa, & per martyrium ei fuit coniuncta, cùm nata esset decem & octo annos. Rex verò erat tunc quidem impiorum Maximianus: noster autem, id est, fidelium, qui est semper Deus & Rex, Dominus noster Iesus Christus: Cui gloria & potentia nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM ET GLORIOSO- RVM CHRISTI MARTYRVM, LEONIS ET PARE- gorij, qui martyrium subierunt Pataris: ex Simeone Metaphraste.

VARIÆ quidem sunt diaboli machinæ aduersus seruos Dei: magis varium autem & maius est vnigeniti auxilium in suos ministros. Nam ille quidem non carnem & sanguinem obijcit ijs, qui sunt natura Christiani, sed spiritalia nequitie. Christi autem auxilium suos efficit fortiores aduersus diabolum. Satis verò probatur id, quod dictum est, ex generosorum martyrum Leonis & Paregorij tolerantia.

Nam cùm beatus Paregorius fuisset prius consummatus in tolerantia in Domino, & multorum laborum requiem inuenisset regnum cælorum, beatus martyr Christi Leo, eius quidem qui fuit consummatus, certamen beatum esse dicebat: ipse autem afficiebatur magno dolore, quòd non fuisset consecutus idem certamen, cùm esset communis via eis proposita.

Illis verò diebus contigit Proconsulem Lollianum electum ab Imperatoribus, venire vsque ad eos, cùm reatio esset eo tempore penès Procuratorem vr̄bis, qui erat Pataris. Celebrans autem sceleratus Procurator diem festum Serapidis, & congregans concilium impiorum, consultabat aduersus Christianos, & cogebat omnes ad cultum insanum idolorum. Cùm multi verò concurrerent, & metu humano tenerentur, egrè tulit quidem beatus Leo, ne audire quidem sustinens impiorum audaciam. Apud se autem differens, egressus est ad locum, in quo iacebant reliquie beati martyris Paregorij. Cùm autem fuisset in illo loco, in quo peragebant festum execrandũ & impium, qui eo digni erant, vnusquisque eorum, qui videbant, tam ex ipsa statura, quàm ex vultu & veste, & ex eo, quòd non assentiretur malis, quę ab ipsis fiebant, existimabat eum esse Christianum & planè reuerendum. erant enim ei moderata omnia. monasticam enim vitam exercuerat à iuuentute: & idèd deditus fuerat continentie, castitati & temperantie. Indumentum autem eius erat ex pilis contextum, & planè re ipsa vitam amulabatur Apostolicam, & fuerat imitator sancti Iohannis præcursoris.

Cùm ergò accessisset ad locum ei propositum, & preces sudisset consuetas, domum est reuersus: & cùm fuisset ingressus, & de more precatus, & panem sumpsisset, manebat apud se, nihil aliud meditans, quàm præclara facta pij Paregorij. Cùm hæc autem apud se animo agitaret, paululũ in somnum est resolutus, vt rerum sibi futurarum gloriam adspiceret. Quomodò enim Patriarcha Ioseph vidit, quã à Deo essent sibi in-

T t t

feren-

Læta pro
greditur ad
mortem.Sacra eius
reliquie Ro-
mam trans-
feruntur.18. FEBRVA.
Licet in
Aloysij To-
mo non sit
assignatus
dies.Leo à iuue-
tute fuit
monachus
egregius.

Gene. 37.

ferenda: ita etiam beatus Leo vidit per spiritum sanctum rerum sibi futurarum euentum. Visus est ergo videre, cum esset vehemens tempestas, & torrentes magno impetu defluerent, Paregorium & se stare in medio torrente: & licet esset fluentum valde periculofum, se proijcere & accurrere ad beatum martyrem Paregorium, qui ingrediebatur iter ad martyrium. Itaque postquam visionem adspexisset, excitatus, apud se euentus faciens coniecturam, coniecit ea, quae erant euentura. Seipsum autem beatum pronuntiabat, quod aliquanto tempore versatus esset cum beato Paregorio.

Deinceps ergo ad eum accedebat, tanquam ad fidelissimum aliquem socium certaminis, sed per medium forum, & per id, quod * dicebat Tychaem: & cum venisset ad locum, videt lucernas & cereolos accensos circa delubrum: & eorum quidem, qui accenderant, misertus est, ut qui decepti essent: cum propius vero accessisset, contriuit lucernas suis manibus, & cereos conculcauit pedibus, eis dicens: Si deos existimatis habere vires, seipfos defendant. Mystae autem iniquitatis, coetu congregato impiorum, clamabant aduersus sanctum Leonem, ut qui auerteret eam, quae a Fortuna erat oblata in ciuitatem, beneuolentiam. Cum vero creuisset tumultus, & fama esset per totam ciuitatem eius, quod factum fuerat, & peruenisset ad aures Procuratoris, qui tunc administrabat rempublicam, sua usus iniquitate, iubet milites obseruare eius reditum, & virum comprehendere. Et sanctus quidem Leo est reuersus, per se considerans id, quod erat euenturum, oculos mentis ad Deum extollens. Milites vero cum propere accessissent, & eum apprehendissent non resistentem neque tumultuantem, adducunt eum ad Procuratorem. Ille vero tanquam immanis quaedam fera, vorans sanguinem, plenus furore, mouebatur aduersus martyrem.

Postquam autem vidit propere esse beatum Leonem, statim ei obiecit audaciam, quae usus fuerat aduersus lucernas, dicens: Mihi videtur, o senex, vel ignorare vires deorum caelestium, quod eorum euertras religionem: aut insanire, ut qui facias praeter id, quod videtur diuinissimis nostris Imperatoribus: quos secundos seruatores & deos optime facientes nos vocamus. Ad haec dixit Leo sanctissimus: Multos caelestes deos dixisti, o Procurator. Veritas autem non ita habet. est enim vnus Deus caelestium & terrestrium, Dominus noster Iesus Christus, filius Dei viui, qui non habet opus, ut sic colatur ab hominibus. Spiritus enim contritus, & anima, quae consuevit humiliter de se sentire, sunt apud Deum in magna existimatione. Lucernae autem & cerei, qui circa simulacra accenduntur, sunt vani & inanes: quoniam sentire non possunt lapis & aes & lignum, quae ab hominum arte sunt extructa & fabricata. Si vero, o Procurator, eum qui verus est Deus, intelligeres, non hanc materiam nullo sensu praedictam honorasses honore sufficientium. Cessa ergo in his frustra laborare, & lauda Deum vniuersorum, & eius filium vnigenitum, Dominum nostrum Iesum Christum, seruatorem mundi & opificem animarum nostrarum. Ad haec dixit Procurator: Non respondisti in praesentia ad crimina, quae tibi obijciuntur, sed alia dixisti pro alijs. Nam cum de dijs accuseris, prompto & alacri animo doces de Christianismo. Dijs autem gratia, qui non sruerunt te latere, cum haec ausus fueris. Aut ergo agnosce deos, & imple eorum sacra, eorum qui adsunt, parens sententiae: aut da poenas eorum, quae ausus es admittere.

Egregia S.
Leonis for-
titudine.

Matth. 7.

Vite aeter-
nae via cur
angusta di-
catur

Ad haec dixit Martyr: Mihi quidem fuisset iucundum, nullum hic esse lapsum a caelesti cognitione, non solum tantam multitudinem. Quoniam autem video multos impii in sanis esse, ne putes me esse vnum ex his, cum sim Christianus. Ego enim, qui intus habeo praecipua Apostolica, his vtar ad obedientiam. Sin autem propter haec poenas a me exigis, ne differas. Non enim propter tormentum, quod a vobis existimatur grauisimum, cauebo: sed omnia sum paratus sustinere, ne quis det diabolo in nos locum aliquem. Sin vero non omnes eadem, quae nos, sentiunt, haec sola vita viuunt. Futura enim vita acquiritur per has afflictiones. Sic enim dicit scriptura, arctam esse viam, quae ducit ad vitam aeternam. Dixit Praefectus: Si tu ergo confiteris arctam esse viam, quae est apud vos, transi ad nostram, quae est lata & melior. Dixit autem sanctus: Non eam dixi esse adeo arctam, ut non capiat eos, qui illa ingrediuntur. Multi enim pulcherrimam hanc viam sunt ingressi. Sed dicta est angusta, quae cum afflictione, angustia & necessitate & pro iniustitia persecutione inicitur ab ijs, qui ad eam accedunt. Ijs vero, qui ea sua sponte suscipiunt, fides est latissima, deducens ad proprias virtutes. Cur non autem pronuncias, viam quidem, quae apud nos dicitur angusta, esse latissimam ad salutem: cum a

didice-

didiceris, quòd ex fide vnus parentis nostri Abrahæ, multitudo innumerabilis iustificatur in fide, requiescens in eius sinu: viam verò, quæ est apud vos lata, esse angustam per incredulitatem? Est autem hoc verum. Virtutes enim, cum sint diuersæ & late, sunt imperitis arctæ & inaccessæ.

Hæc ergò & his plura sancto differente Leone, & Christianismi rationem strenuè confirmante, impiorum Iudæorum & gentilium exclamauit multitudo, rogans nè ei concederet loqui, quæ veller. Dicit autem Procurator ad ea, quæ dicta sunt à multitudine: Ego nunc ei do potestatem loquendi liberè, & communem amicitiam pollicor, si dijs pareat. Dixit autem sanctus Leo: Si meorum quidem verborum oblitus es, ô Procurator, rectè rursùs interrogas. Sin verò meministi, scias fieri non posse, vt assentiar adorandos esse deos, qui non sunt natura. Tunc his verbis ira motus, iubet cedi flagris venerandum corpus martyris. Cùm autem multitudo plagarum esset innumerabilis, & maior, quàm vt id sustinere posset humanum corpus, fortissimus athleta Christi Leo, nullo ex ijs, quæ fiebant, quidquàm afficiebatur, ne minimum quidem emittens suspirium, totam enim mentem suam & desiderium conuertebat ad Dominum. Dicebat autem Procurator: Parua sunt, ô Leo, hæc, quibus affectus es, tormenta, si conferrantur cum futuris. Deceterò mihi pare, & dijs offer, quæ sunt lege constituta sacrificia. Dixit sanctus Leo: O Iudex, quod sæpè priùs dixi, non recusabo rursùs dicere: Ne que hos nôui deos, neque vnquam in animum inducam, vt eis sacrificem: vt qui sciam præcepta sacrarum scripturarum. Dij enim, qui cælum & terram non fecerunt, pereant à facie terra.

S. Martyr
cæditur fla-
gris.

Jerem. 10.

Ad hæc dixit Procurator: Hoc solùm dic: Magni sunt dij, & liberaberis à tormentis. Parco enim tibi, tuam respiciens canitiem, & alium habitum corporis. Dixit sanctus Leo: Hoc ipse quoquè dixerim, eos re vera esse magnos & idoneos ad perdendas animas, quæ ipsis credunt. Dixit ira percitus * Imperator: Iubeo te trahi per petras, tanquàm furore correptum, & sic mori acerbè. Dixit beatus Leo: Quis mortis modus est mihi iucundus propter regnum cælestè. Eam enim voco vitam & salutem, quæ, postquàm hinc excessero, dabit mihi vt habitè cum sanctis martyribus. Dixit Procurator: Pare ô Leo edicto Imperatorum, & dic, dij seruatores: quoniam es alioquò citò acerbè moriturus. Dixit autem sanctus Leo: O Iudex, mihi vidèris esse valdè imbecillus, qui solùm assiduè mihi verbis mineris, præter verba autem nihil facias. Cùm verò propter hæc seditionem agitasset multitudo, valdè perturbatus Procurator, iussit sanctum quidem capi pedibus, trahi autem in torrentem, in eo vltimum daturum supplicium.

* Procura-
tor, legendum sen-
sario.

Cùm itaque sententiam pronunciaisset Procurator, statim serui peccati & ministri tenebrarum, beatum Leonem traxerunt in torrentem inhumanè & crudeliter. Tunc sciens esse impletum suum desiderium, ad Deum extollens oculos, sic coepit dicere: Domine Iesu Christe, ago tibi gratias nunc & in secula, quòd me non diù separaueris à famulo tuo Paregorio, sed mihi velocem occasionem dederis eum sequendi. Lætor ergò ijs, quæ facta sunt: nempe quòd pro meis prioribus peccatis nouum viaticum accipio martyrium, & quòd in manus angelorum tuorum meum trado spiritum, in æternum liber conseruandus à iudicio improborum. Atq; pro ijs quidem, quæ in me fiunt, esto ijs, qui ausi sunt, propicius: eis autem concede, vt te agnoscant Deum vniuersorum: quoniam non vis aliquem perire, sed omnes esse saluos & venire ad pœnitentiam. Quinetiam cuilibet, qui inuocat nomen meum, condona Domine sua peccata, & colloca eum, vbi videat lucem vultus tui: Quoniam tu es Deus solus, patiens, & multa misericordiæ: & te decet gloria in secula seculorum, Amen.

Precatio
martyris
sub mortè.

1. Tim. 2.

DE SS. Martyribus Maximo, Claudio, Præpedigna & duobus filijs eius, quorum martyrium incidit in 18. Februarij diem, videat Lector Tomo 4. Historiam S. Susannæ, 11. Augusti.